

Print și cerșetor

FAMILIA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VĂ RECOMANDĂ

CĂRȚILE
COPIILĂRIEI

Repovestire după
romanul lui
Mark Twain

CAPITOLUL 1

Nașterea prințului și a cerșetorului

Demult, cu mulți ani în urmă, la Londra s-a născut un bebeluș pe nume Tom Canty. Familia lui era tare săracă și n-avea mijloacele necesare pentru a crește un copil. În aceeași zi, într-o altă parte a orașului, a venit pe lume un alt băiețel, în sânul unei familii înstărite care și-l dorea foarte mult. Numele său era Edward Tudor, iar tatăl lui era chiar regele Angliei.

De fapt, toată Anglia aștepta cu nerăbdare nașterea acestui copilaș. Prin urmare, la aflarea veștii, locuitorii au început să se veselească pe străzile orașului, iar străinii, să se îmbrățișeze și să verse lacrimi de fericire. Pretutindeni

răsuna muzica și se dănțuia, să dădeau petreceri și se organizau alaiuri de sărbătoare. Toată lumea — dar mai ales regele Henry — își dorise un băiat, iar Edward, deși avea două surori mai mari, era acum moștenitorul tronului, urmând să ajungă rege într-o zi.

Dar Edward, tânărul Prinț de Wales, habar n-avea de toată agitația pe care o stârnise și dormea fără nicio grijă, învelit în mătăsuri în pătuțul lui cald. Regele și regina, domniile și doamnele de la curte și cei mai importanți dregători vegheau la căpătâiul lui.

Micuțul Tom Canty nu avea parte însă de un somn la fel de liniștit. Era învelit în niște cârpe, iar părinții lui nu aveau nici măcar un vreasc cu care să aprindă focul în cămin. Mama lui își făcea griji și se întreba cum avea să facă rost de bani pentru a hrăni încă un copil. Îl iubea pe Tom din toată inima și se bucura de venirea lui pe lume, dar se temea că pe bietul copilăș îl aștepta o viață grea. Abia izbuteau să plătească mâncarea pentru ceilalți copii. Doamna Canty îl sărută pe Tom pe frunte și-i ură vise plăcute.

Trecură anii. Edward a fost mereu înconjurat de bogății și bijuterii, în timp ce Tom a avut prea puține lucruri ale lui. Cu toate acestea, amândoi au crescut, devenind niște băieți puternici, isteți și de nădejde.

Tom Canty și familia sa locuiau în apropiere de Podul Londrei, pe o stradă numită Curtea Gunoaielor, într-o casă veche ce stătea să cadă. Băiatul împărțea o cameră aflată la catul al treilea cu părinții săi, cu bunica și cele două surori mai mari, Nan și Bet. Părinții lui dormeau pe o laviță înghesuită într-un colț al camerei, bunica își avea patul în colțul opus, iar Tom și surorile lui erau liberi să-și facă un culcuș în orice loc de pe podea.

Nan și Bet aveau 15 ani și erau niște fete iubitoare și cuminiți, la fel ca mama lor. Domnul Canty și bunica lor, pe de altă parte, nu erau cei mai buni oameni. Tatăl era hoț, iar bunica își câștiga traiul cerșind pe străzi. Tatăl încercase să-i deprindă și pe copii cu „meșteșugul hoției”, dar Nan, Bet și Tom refuzaseră să fure.

Așa că erau nevoiți să cerșească, iar dacă nu aduceau suficienți bani acasă, domnul Canty se supăra foarte tare. Uneori, în momentele sale de furie, țipa la ei — în special la Tom. Băiatul era trimis adesea la culcare de tatăl său fără să fi pus nimic în gură la cină.

— Dacă nu ești în stare să aduci bani acasă, nu primești nimic de mâncare, îi spunea domnul Canty.

În serile acestea, mama lui Tom se furișa și-i aducea mâncare pe ascuns — câte un rest sau câte un duminicatul păstrat din porția sărăcăcioasă care-i revenea. Niciun membru al familiei Canty nu-și astâmpăra foamea, iar mâncarea nu era niciodată suficientă.

Totuși, în ciuda tuturor acestor greutăți, tânărul Tom era mulțumit de viața sa. Toți prietenii lui aveau același trai, prin urmare, nici prin gând nu-i trecea că se putea trăi și altfel.

Într-o zi, un preot bătrân căruia i se spunea părintele Andrew s-a mutat în clădirea în care locuiau. Rămăsese fără parohie, așa că ajunsese să locuiască printre cei săraci. Părintele

și-a făcut curând obiceiul de a sta cu Nan, Bet și Tom, pentru a-i învăța să citească și să scrie. Domnul Canty era însă de părere că timpul dedicat lecturii însemna restrângerea timpului petrecut pe străzi, la cerșit, așa că tinerii erau nevoiți să învețe în taină. Tom era dornic să cunoască tot felul de lucruri și era îndrăgostit de lumea cărților și de citit, iar bătrânul preot îl învăța chiar și câteva cuvinte în latină.

Tom începu să petreacă tot mai mult timp la „școală”. Preotul îi spunea povești cu zâne și cavaleri, cu uriași, castele fermecate, regi și prințese. Nu trecu mult timp, și mintea lui Tom fu cu totul subjugată de aceste istorisiri. Stătea treaz până noaptea târziu lăsându-și imaginația să zburde. Încerca să uite de salteaua de paie pe care dormea și de stomacul gol, visând la viața îmbelșugată dintr-un castel. Cu timpul, Tom ajunsese să-și dorească nespus să vadă un prinț în carne și oase.

Citind tot mai multe despre viețile alese ale regilor și prinților, băiatul începu să-și dea

seama cât de ponosite erau hainele sale și să înțeleagă că existau oameni care nu mergeau la culcare înfometăți seară de seară. Existau, de asemenea, persoane care nu erau nevoite să cerșească pe străzi pentru a primi câteva resturi de mâncare. Tom se juca în continuare cu prietenii lui și se distra, dar ceva se schimbase. Dacă înainte îi plăcea să se joace în noroaiele și în apele râului Tamisa, acum își petrecea timpul spălându-se și îngrijindu-se. Încerca să se schimbe, încetul cu încetul, vrând să semene mai mult cu eroii din poveștile pe care i le spusese părintele Andrew.

Jucându-se cu prietenii lui, Tom înjgheba o curte regală, numindu-se pe sine prinț și spunându-le tuturor cum să se poarte și ce să facă. Copiii intrau în joc, pentru că le plăcea, dar nimeni nu-și dădea seama că Tom lua lucrurile mult mai în serios, exersând pentru ziua când ar fi ajuns cu adevărat la curte.

În ciuda acestor momente de amuzament, băiatul își petrecea în continuare o mare parte

a timpului îmbrăcat în zdrențe, cerșind pe străzi. În fiecare seară se întorcea acasă știind că tatăl și bunica lui ar putea să-și verse nervii pe el și era silit s-o aștepte pe mama lui care-i aducea mâncare pe ascuns târziu în noapte. Cu toate acestea, dorința lui de a întâlni un prinț adevărat devenea din ce în ce mai puternică.

Într-o zi de ianuarie, Tom se plimba pe străzi, desculț și trist. Afară cădea o ploaie rece și băiatul nu avea nici haină, nici umbrelă. Se uita cu jind la sandviciurile, supele și budincile din vitrinele magazinelor — își dorea cu disperare să mănânce și el unul dintre acele sandviciuri. Ce grozav ar fi fost să stea și el într-unul dintre acele magazine și să se bucure de o cină caldă! Inima bietului Tom fu cuprinsă de tristețe în ziua aceea. Îndată ce ajunse acasă — ud și înfrigorat —, se culcă. Visă toată noaptea palate, prințese și mese îmbelșugate; el era un prinț și toate îi aparțineau. Când se trezi a doua zi și văzu sărăcia și mizeria din jur, Tom se simți chiar mai nefericit și începu să plângă pe salteaua lui de paie.

CAPITOLUL 2

Când două lumi se întâlnesc

Tom se ridică de pe salteaua lui de paie: era înfometat și zăpăcit. Plecă apoi de-acasă fără să spună un cuvânt și începu să rătăcească pe străzi, pierdut în gândurile sale. Abia după ceva timp își dădu seama cât de mult mersese. Era pentru prima dată când se depărtase așa de mult de casă, dar nu se opri totuși. Își continuă drumul.

Băiatul ieși pe porțile orașului și ajunse pe câmpul din vecinătatea acestuia. Plimbându-se pe lângă zidurile cetății, văzu în depărtare un mare palat. Era palatul Westminster, unde locuia regele Henry, dar și prințul Edward.

Tom se întrebă atunci dacă nu era aceasta ocazia de a vedea un prinț adevărat.

Porțile palatului erau păzite, de fiecare parte, de străjeri care stăteau drepti și complet nemișcați. În față se mai adunaseră câțiva oameni care sperau să-i zărească pe membrii familiei regale. Tom văzu că porțile se deschid și mai multe calești minunate împodobite părăsesc curtea palatului. Băiatul era sigur că înăuntrul lor se aflau oameni minunați, de viță nobilă.

Tom se apropie încetișor de porți, fiind perfect conștient de zdrențele în care era îmbrăcat și de fața lui murdară de noroi. Știa că va ieși în evidență în restul mulțimii, dar curiozitatea ce-l mâna era prea puternică. Vă puteți închipui cum i-a stat inima în loc atunci când a văzut în curtea palatului un mic grup de oameni, în mijlocul căruia se afla un tânăr înveșmântat în haine de satin și de mătase, având la brâu o sabie cu teaca bătută în nestemate. Tom știu numaidecât că tânărul acela era prințul.

În sfârșit, îl vedea pe prințul Edward în carne și oase!

Ochii lui Tom străluciră de încântare. Dorința sa de a-l vedea pe prinț de aproape era acum chiar mai puternică. Uitase complet de oamenii din jurul lui, iar străjile și ceilalți curteni dispăruseră. Fără ca măcar să-și dea seama, Tom își lipi fața de gratiile porții și, fiind atât de slab, aproape că trecu printre ele.

— Înapoi, cerșetorule! îi strigă un străjer, apucându-l de braț cu o mână de fier. Nu uita care-ți este locul!

— Așa e! strigară și cei din mulțime, râzând de Tom și arătându-l cu degetul. Stai departe, cerșetorule!

— Lăsați-l în pace! se auzi o voce din curtea palatului. Cum îndrăzniți să-l insultați pe unul dintre supușii tatălui meu? strigă tânărul prinț, alergând spre poartă să-l ajute pe Tom. Deschideți porțile și lăsați-l să intre! Nu am de gând să stau deoparte și să îngădui o purtare atât de lipsită de bună-cuviință.

